

9B6

Два входа водеха към вътрешността. Арената, послана със ситен пъсък, бе заобиколена със четвъртити седалища от дълани камъни. Почти всички седалища вече бяха заети. Със затасен дъх талпата следеше зрелището.

До всеки войскар седеше по една хубава ромейка.

Калоян се навъси. Той не обичаше хората му да се заливат със ~~хампи~~^{задълбуч} през време на поход. Само латините и ромеите водеха ~~таки~~^{танцуващи} след себе си ~~хони~~^{разни} в становете. Неговата сурова войска не биваше да се изнеква с игри и забави. ~~Не спомня се ти че то~~^{изненади} — ~~можаха~~^{чак} ~~се~~^{се} ~~пробиха~~^{прогнаха} ~~всеседето~~^{всеседето} му.

Мнозина забелязаха царя и войводите, и плахът се разнесе из театъра. Всички глави се извърнаха към входа, пред който бе застанал високият човек с тъмен плащеник. Младите ромеи постръпнаха. Жените го гледаха с пламенно любопитство. Войскарите наведоха смутено глави. Някои от страторите незабелязано се измъкнаха. Царят седна на първия ред и се загледа в играта, която след късо прекъсване продължи отново.

В средата на зрената танцуваха пет жени. Едната бе със
жълто покривало, другата със синьо, третата със шафранено, чет-
въртата със зелено, петата е мораво. Под треперящата светлина и
борините, покривалата на жените се вееха като огромни пеперуди
и съчетаваха багрите си в пъстра разноцветна игра...

Една от тях обърна вниманието на царя с изкуствните си здравки. Тя ту откриваше главата си и втренчено го гледаше, ту запно се закриваше и извръщаше лице. Изведнаж тя попадна под една борника и за миг светлината озари цялото ѝ лице.

Калоян трепна. Скочи. Беше съвсем бледен.

Всички го загледаха тревожно. Какво ли се бе случило? Какво щеше да стане? Царят прескочи ниската ограда, която отделеше арената от седалищата и се отправи към танцуващите. Ужасени те се хвърлиха в краката му и дигнаха ръце към него. Само една,